

ville fremkomme, og som ere af en saadan Betydning, at Lovforslaget, hvis det ikke forandres, vil gjøre mere Skade end Gavn. Jeg skal kortelig berøre, hvorledes Faderens Stilling til det uægte Barn efter vor Lovgivning er. Den første Bestemmelse derom findes i Forordningen 14de Oktober 1763. Der udtales deri, at det er en naturlig Forpligtelse for Faderen at underholde Barnet, og jeg tør antage, at det i en Mærkeligt tilbage har været vedtaget som Noget, der saa at sige er gaaet ind i vore nationale Begreber, at Faderen havde den Forpligtelse, men at den anjaas for vanskelig at gennemføre, og det var nødvendigt at give en udtrykkelig Bestemmelse derom, og saa bestemte den nævnte Forordning af 1763, at Faderen havde den Pligt at deltage med Moderen i Barnets Underhold; videre gif denne Forordning ikke, der var ingen Bestemmelse om, hvorledes denne Ret skulde gjøres gjældende. Dette medførte, at man næst efter nogle lokale Bestemmelser kom med Forordningen af 10de December 1790, hvori der fastsattes Tvangsplicht mod Faderen, saaledes at naar han ikke betalte, hvad han skulde, skulde han hensættes i Tugt- eller Forbedringshuset. Saaledes gif det i adskillige Aar, indtil Bestemmelsen blev forandret i Forbindelse med de Regler, som i det Hele taget gjælde om Bøders Afsoning, og de sidste Bestemmelser derom fandtes i Forordningen af 16de November 1836, men de ere jo senere blevne modificerede, idet der nu er blevet bestemt Bødd og Brød ved Straffeloven af 10de Februar 1866. Nu sker Afsoningen altsaa ligesom ved alle andre Bøder. Da nu den ærede Justitsminister forelagde det Lovforslag, vi her behandle, gif det betydeligt videre. Der havde været Spørgsmaal om, hvilke Tvangsmidler — og det har der været Spørgsmaal om, men man var ikke kommet til noget Resultat — man skulde sætte i Stedet for den Straf, som ikke har været tilstrækkelig til at gennemføre Forordningens Opfyldelse, og blandt disse Tvangsmidler frembæves i Motiverne Tvangsarbejdsanstalter; men man har frygtet for Konsekvenserne deraf, og det endte med, at Regjeringen har foreslaaet, at Understøttelsen skal kunne betragtes som Fattighjælp, hvis Manden ikke vil affone den. Smid- lertid var det efter Regjeringens Forslag dog endnu temmelig begrændset, thi der staar jo i den § 4, som senere er forandret, at Moderen skulde først søge at faae Bidraget ind hos Barnefaderen, hvilket ofte er forbundet med store Vanskeligheder, dernæst, at hun skulde kunne faae Hjælp af Fattigvæsenet, og endvidere stod der: forjaavidt

hun ikke selv modtager Understøttelse af Fattigvæsenet, hvilket altsaa var en overordentlig stærk Begrændsning. Det vil jo meget ofte forekomme, at den ugifte Kvinde har været nødsaget til at modtage Understøttelse af Fattigvæsenet under sin Barselsfærd og under den første Periode, som hengaer derefter, da Barnefaderen ikke er pligtig at svare Bidrag eller Hjælp, førend der er gaaet en Tid af ½ Aar. Nu er Udvalget gaaet et Skridt videre og har strøget disse Bestemmelser om Fattighjælpen, og det er lettet Moderen paa den Maade, at hun kan selv henvende sig til Fattigvæsenet — efter Forslaget — i hendes Opholdskommune; efter Justitsministerens Forslag skal hun henvende sig til den Kommune, hvor Barnefaderen opholder sig; det er mindre let, men dog heller ikke saa overmaade vanskeligt. Den Maade, hvorpaa Forholdene saaledes have udviklet sig, vil efter min Mening lede til mærkværdige Konsekvenser. Jeg skal bemærke, at jeg har stillet dette lille Vædringsforslag sammen med mine Medforslagsstillere, ikke fordi jeg er Theoretiker i den Retning og som saadan vil gjøre særlige ideale Ideer gjældende; men ved Saaraad af flere Mænd, som have det allernøieste Kendskab til Fattigvæsenets praktiske Forhold, langt nøiere, tør jeg sige, end formodentlig Noget i denne Gal har, have de for mig udtalt, at Loven gennemført, saaledes som den nu er formuleret, vil være i højeste Grad ubelig, for at bruge et mildt Udtryk, og at de værste Ulemper vilde der bødes paa, hvis man kunde faae det ændret paa den Maade, vi her have foreslaaet. Jeg skal nævne et Exempel, som er blevet mig nævnt. Saadanne Exempler er for Resten saa selvfølgelige, at de Herrer kunne nævne dem lige saa gode. Mit Exempel er fra Kjøbenhavn, men Saadant kan faas alle Steder fra. Der bor i Kjøbenhavn en ugift Kvinde, som har 5 uægte Børn — jeg veed ikke i Diebliffet, om det er med forskellige Mænd eller ikke — og hun vil efter Lovforslaget faae en Underholdningshjælp, som hun blot har at henvende sig til Fattigvæsenet for at faae udbetalt. Denne Underholdningshjælp er efter de Oplysninger, jeg har indhentet, bestemt til Halvdelen af Optrækskøbet, og den er i den sidste Tid i Henhold til et Circulære fra Justitsministeriet forhøjet ikke saa lidt over hele Landet. Den regnes for Tiden i Kjøbenhavn til 6—7—8 Kr. maanedlig. Det laveste Beløb vil ikke let fremkomme, undtagen den vedkommende Kvinde faar Understøttelse fra Pleiestiftelsen; thi i saa Tilfælde træffes denne Understøttelse fra og derved